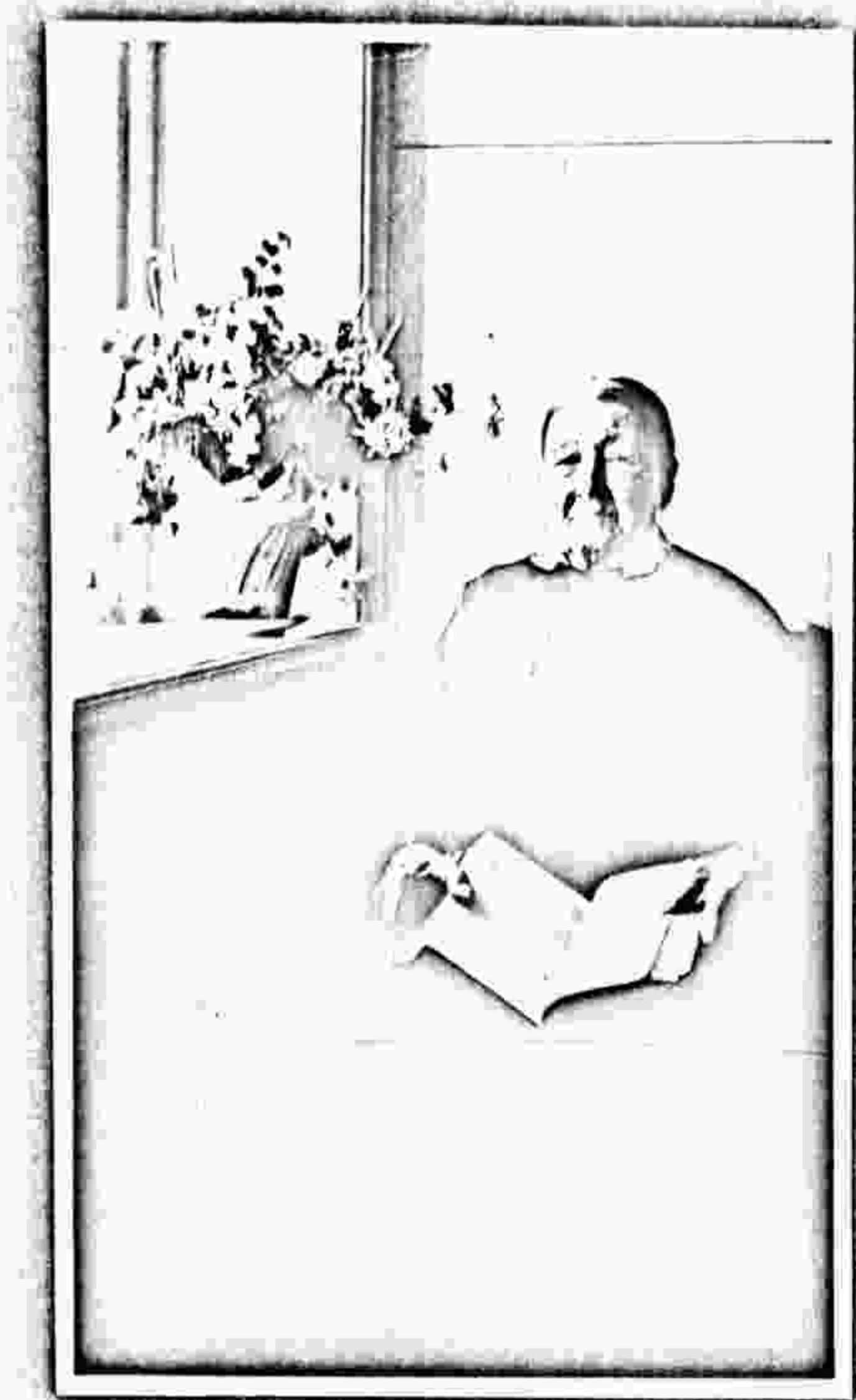

Mors visor. ~~~~~

Efter Sofia Sjögren f. Hagberg
 i Torsunds socken 1839, numera
 på älder dennes hemmet i
 Strängnäs. Hennes man
 Karl Gustaf Sjögren var bygdespel-
 man.
 Dottern Josefine Andersson, f. 1863 i Aspö S:4
 f. d. förvaltare Karl Andersson
 åduset, Strängnäs, har meddelat
 visorna med moderns hjälp.
 En son till Josefine Andersson har
 vunnit diplom på spelmanns-
 färdiga med Karl Gustaf Sjögrens
 fiollåtar.

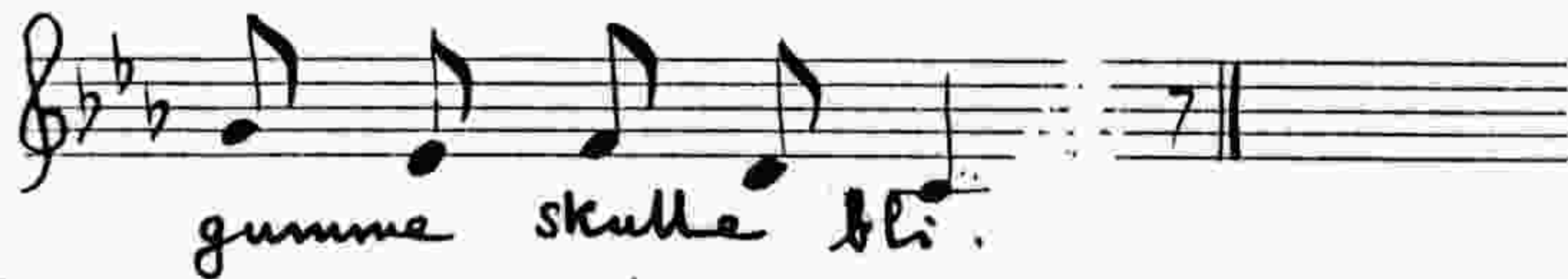
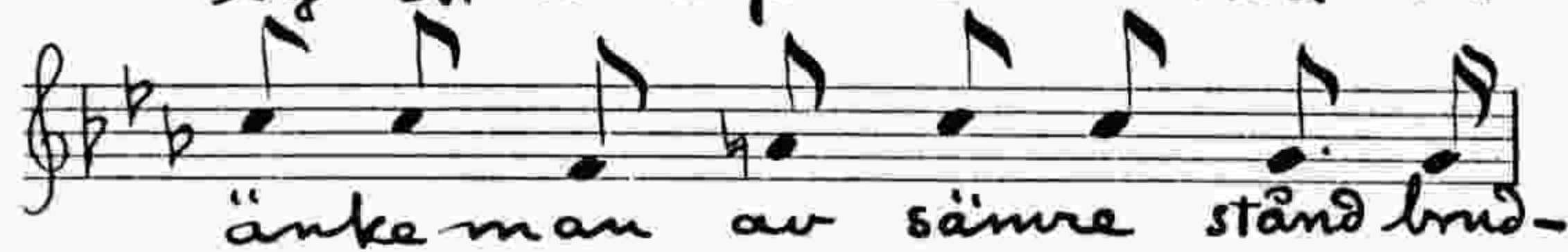
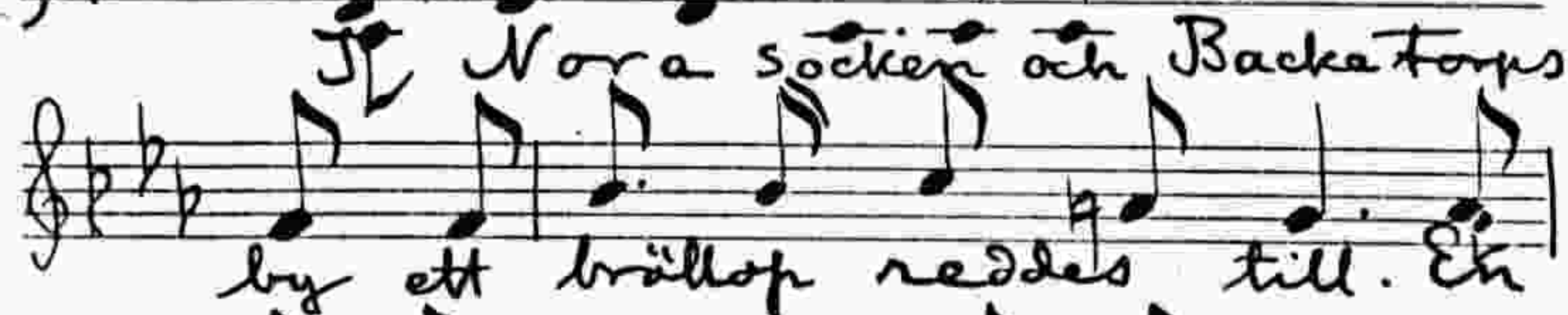
Mar.
Sofia Sjögren, f. 1839
i Torssunda socken.

Dotter
Josefine Andersson, f. 1867,
i Lilla Sockna

I Nora socken och Backetorps by. ⑦

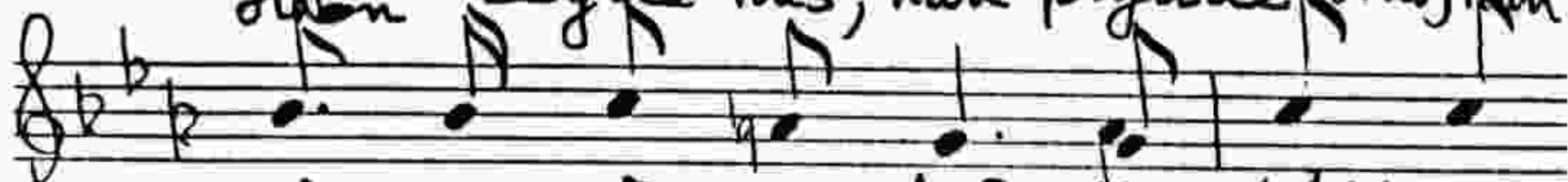
Josefina Andersson efter sin mor som
lärt den av spelmannen Sjögrens
mor Gustava Petronella v. 1.
Sjögren född 1804 f. 1839
alderns
Sträng

v. 2.

hän legde hus, han pryddde brud, han

sina vänner bad att följa

med en liten stund uppå sin

hedersdag.

I Nora socken och Backetorps by.
 (Efter Josepina Anderssons faders spelmann
 Karl Gustaf Sjögrens mor, Gustava Petronella
 Sjögren f. 1804. v. 1.)

I Nora socken och Backetorps² by
 ett bröllop reddes till.
 En änkemans av sårme stund
 brudgumme skulle bli.

v. 2.

Han tegde hus, han pydde brud,
 han sina vänner bad
 att följa med en liten stund
 uppå sin hedersdag.

v. 3.

Och när de kom till sjöstrand ner,
 där stod tre vita män.

"I Föven här en liten stund,
 så kommer lastbåten!"

v. 4

Brudgummen svarar med friskt mod:
 "Det är ej farligt nu,
 ty jag hade färdats över denna ölv
 långt värré än det är nu."

* Frolivris: Värnamo län.
 Gustava Petronella Sjögren var därifrån.

v. 5.

Men när de kommo ut på sjön,
då fick de annat se,
då kom en väderiling stark
och slog den farkost ned.

v. 6

Nu vilas alla i en grav
till domedagens ljus,
då dombasunen börjar gå
och vi skall inför Gud.

v. 7

Om någon är, som vete vill,
vem visan diktat har,[⊗]
det är en kvinna, som var med
och dukade deras bord.

X

X

X

(18 stycken)

Flere versar till samma visa
reddelev giv Johanna Charlotta Jansson
f. 1843 i Ardala socken, nu på äldre döms-
hemmet i Åkers socken. Se uppt. från
Åker!

⊗ Kauske ursprungligen: "haver gjort"

Vid mittion års ålder..
Josefina Andersson efter sin mor,
f. 1839

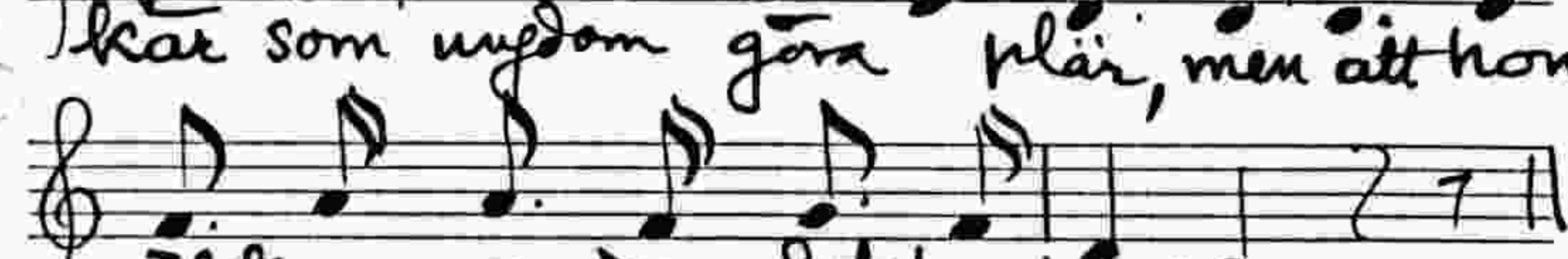

Vid mittion års ål-der med glatt och

trofast sin han valde sig en vän
han som andra. Den vännen höll han

kar som ungdom göra plär, men att hon

älskar andra, det kan blanda.

(11)

Vid nitton års ålder ..

v. 1

Vid nitton års ålder med glatt och trofast sinn
han valde sig en vän, han som andra;
Den vännen höll han kär som ungdoms gån plår,
men att han älskar andra, det han klandrar

v. 2

Det var en lördagsafton en gång, då han for ut
med andra granngårdsgossar sig förnöja,
han frukta ingen möda, han ville över sjön,
hans båt ses över vågen lustigt plöja.

v. 3.

Men när han kom till vännen, så slapp han inte in.
Då börja han att rasa utav sinne.
Med trenne hårda hugg han bryter dören opp
om finner då en främling för sig inne.

v. 4.

Li går han ut för stugan, en yxa hittar på
och utan skamsmål båda två han mördar
med trenne hårda slag, så blodet strömmar av,
men ångrens känsla snart hans hjärta skördar

v. 5.

Sen börjar han att gråta och ville sin gå ut,
men dörren hölls igen av andra gossar.
Då vände han sig om och genom fönstret sprang
och genast ner till sjön och båten lossar.

v. 6.

Sen tog han en bit krita och skrev på båtens stam:
"Adjo, adjo, jag vill ej längre leva!"
Min vän hon döder är och jag har ingen kvar,
och syndens dom, för den mitt hjärta bävar"

v. 7.

Sen gav han upp sitt unga liv i bäljornas djup.
Med sammanknäppta händer han genfinnes.
Av kärlek får man sorg och en förtidig grav.
I vänners tagen händerna till minnes.

X X X

En sorglig visa och dess
sorgliga historia

Josefina Andersson
efter sin mor

Det var år 1835. På den tiden voro bönderna, som hörde under Tynelso hengärd, skyldiga att göra dagsvaken åt herrgården. Var gård skulle hålla "dräng och hjon" åt Tynelso. På Tynås när strak intill Strängväs hade de en stor ång. Där låg folket i labor och logar, sedan de håll på med höbergringen. En kväll gav sig tolv stycken unga karlar ^{från Tynås} i en liten båt in till Strängväs för att festa. På återvägen var de så illa därut, att båten karrade. De omkom alla utom Frå.

En soldat Anders Börd, som

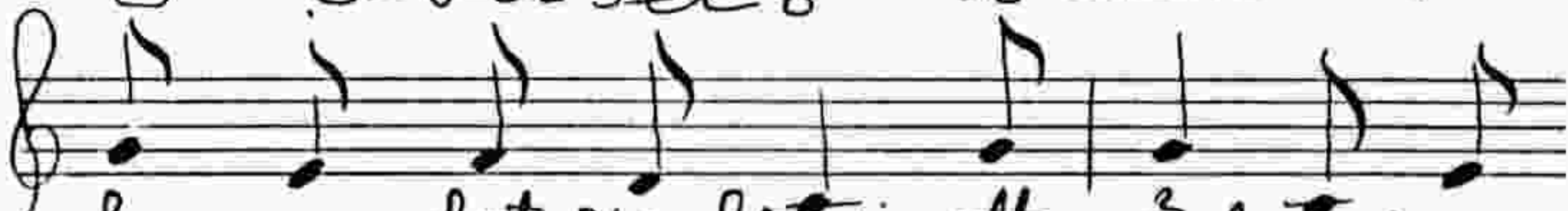
14
man kände, han talat om för henne
att han diktade den här visan om den
händelsen. För var gång han sjöng den,
grät han. Men så sken han upp och
sa: "Jag fick femti riksdaler
för den visan jag!"
Snart blev visan all-
bekant och då ville de ha den på
tryck. Västerås och skickade ut en
karl att hämta den hos Anders Börd.
Karlen gick ner sig på isen och druck
han med.

Visa av soldat Anders Börd 15

Josefina Andersson efter sin mor

J Ö-ver Säl ö socken så

haver det sig hänt ett öde, som

aldrig hört nämnas att några unga

män, som foro från sitt hem, men döden sin

båge

Visa av Soldaten Anders Börd.

Josefina Andersson efter sin mor

I Över-Selö socken ^{v. 1} så haver det sig hänt
ett öde, som aldrig hört nämnas,
att några unga män, som foro från sitt hem,
men döden sin väge för dem spände.

Ett tusen åtta hundra och trettiofem
den tjugo fjärde uti juli månad
då vågens hårda knall och dess brusande svall
tog tid unga män ifrån jorden.

En bonde från Kiggby han miste son och dräng
Betänk, vilken sorg det månde vara.
Han ingen nu har att lita sig till,
han kommen är till åldriga dagar.

En resa från Tynäs till Strängnäs de antog,
till staden så kommo de och lyckligt,
men när de skulle hem, så möter väl dem,
ja, döden och en fast räddhåga.

Uti en liten farkost de gävo sig från land,
Tolv drängar i sällskap de voro,
Kanhända de glömde Gud Fader och Hans Son
jag, också Gud den helige Ande.

v. 6.

Om någon är, som veta vill, vem visan diktat har,
Så kan ni det så vetteligt få veta,
att jag är soldat, mitt namn är Anders Börd
från Lödenvaulands regemente.

X X X
X

En sjöman promenerade.
Josefina Andersson, Strängnäs,
efter sin mor 6. 1839

En sjöman promener— a—

de u—ti en äng så grön ja, ja,

där möter han en flicka, en flicka

som var skön, Sjunghoppfaderalladerallan—

⊗ Fr Albertina Andersson: samma sång i moll.

lej, en flicka, som var skön.

En sjöman promenerade. ~~~~~

Josefina Andersson efter sin mor.

En sjöman promenerade uti en äng så grön,
 ja, ja,
 där möter han en flicka, en flicka, som var skön,

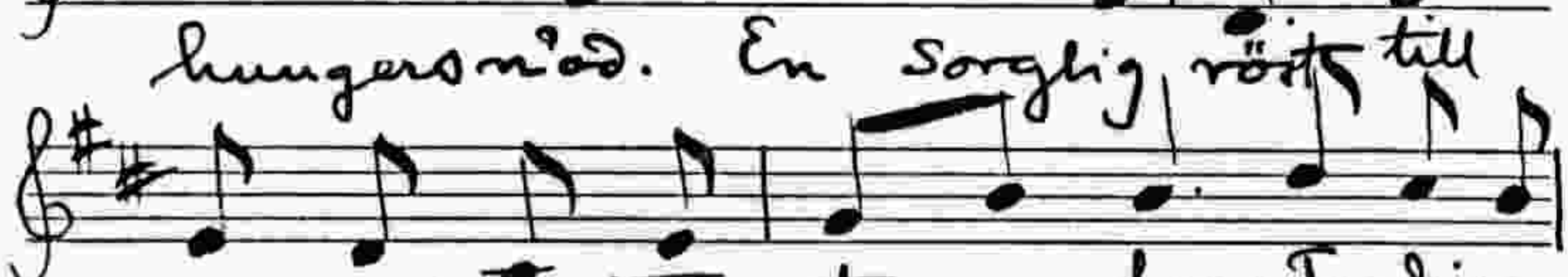
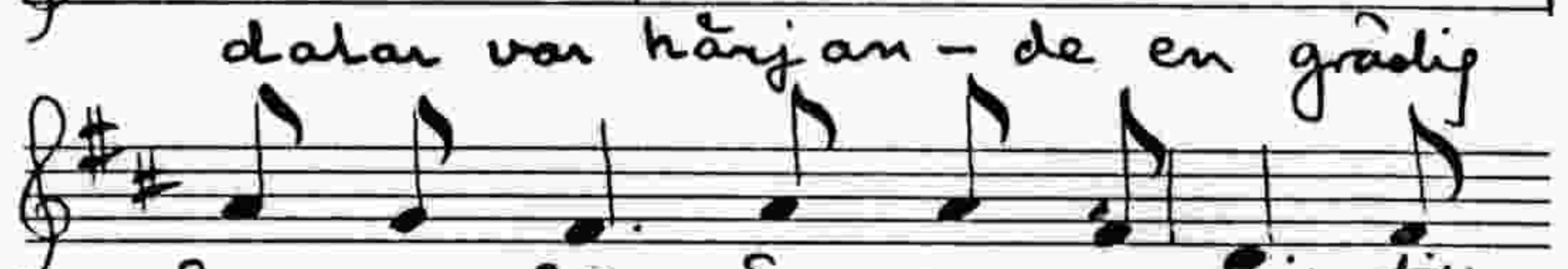
Sjung hopp fader allader allan lej',
 en flicka, som var skön. ⊗

⊗ Fler verser hos Albertina Andersson.

Uti nordens isbetäckta dalar.
Josefina Andersson efter sin mor,

f. 1839

barn, så töt och töle sig bred.

Uti nordens isbetäckta dalar.

Josefina Andersson efter modern

f. 1839

v. 1

Uti nordens isbetäckta dalar
var härjande en gråslig hungersnöd.
En sorglig röst till moders hjärtat Falar:
"Gå dina barn, gå ut och sök dig bröd."

v. 2.

Det minsta barnet uppå ryggen hänger
uti en påse, gjord av rot och bast,
för varje steg det diuplar och det svänger,
men barnet håller sig vid halsen fast.

v. 3

En afton kom hon till en rikas bende
och bad att över natten få bli kvar,
men han var stel och icke vilsk som Hin Oude:
"För figgarpack jag inte natt rum har!"

Alonzon och Emogenia.

Josefina Andersson efter sin mor

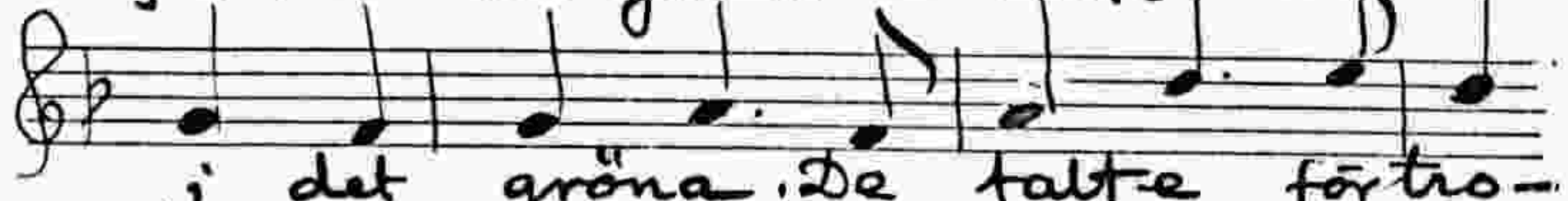
f. 1839

En krigsman så våld och en

fröken så grann de suttö tillsammans

i det gröna. De talte för tro-

li-ga ord med varann. Alonzon den

tappe så kallades han och hon: Emo-

geni a den sköna.

" O, Fysta eusamhet "

 samt

" En herremän så stolt och bård "

Sjunger Josefina Andersson från
samma sätt efter sin mor som

Gustaf Welauder.

Beträffande texten se Welauder. s. 77, 78

Noak

Josefina Andersson, Strånpås, f. 1863.

Vi prisa högljutt gamla testa-
mentets dar, då levde para-

disiskt liv i en och var: vår

stämne skifade själv både lag och

rätt, men nu för tiden går det till på ett

annat sätt, gånås, trarall alla flagg-
 nås, trarallalla; gånås, tra ralla-
 ralla ralla!

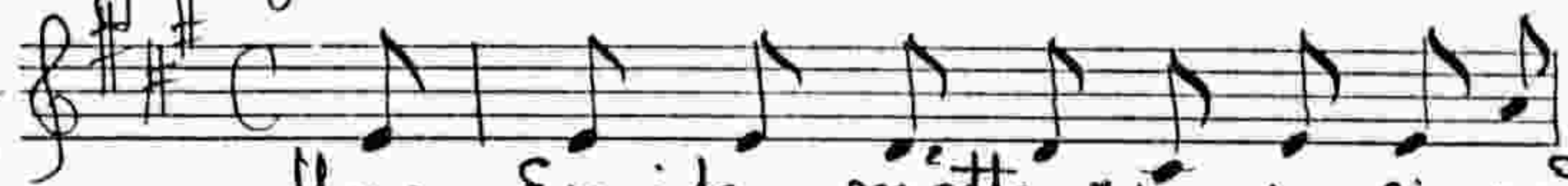
Noak.

Josefina Andersson f. 1863

Melodien torde vara att jämföras
framför fiskare Ad. Fredr. Torrells. (som
dock är mycket lika) Texten får också
hämtas från honom.

Ung Erik och skön Karin.

Josefina Andersson

Ung Erik mötte Karin sin på

skogens öde stig och sa de: "Vill du

älska mig, så skall jag älska dig som

maka uti nöd och lust allt

intill livets sista punkt, fäde-
rallalla, fäde rallalla, fäde-
rallalla lallanleg.

Ung Erik och skön Karin

Josefina Andersson efter
sin mor

v. 1

Ung Erik mötte Karin sin
på skagens öde stig
och sade: "Vill du bliwa min,
så vill jag älska dig
som maka uti nöd och lust
allt intill livets sista punkt,
faderallaha, faderallaha,
faderallahaullahaullahy."

v. 2

Skön Karin rodnade och lag
och svarade: "Välau,
jag älskar dig, det vet du nog,
så ömt som älskas Kaw,
men om du skulle svika mig,
den höge guden lönar dig"

Förr skola stjärnor falla ned
som pärlor till vår jord
än jag dig nåsien överger —
Gud høre mine ord
och straffe mig till evig tid,
om jag sej trofast bli därvid

v. 4.

På talte Erik ämt och slät
skön Karin till sin barm
och från des roseläppar njöt
en kyss så lämp och varm.
Ack, satta voro båda två,
till julen skulle bröllof stå

v. 5.

Ur Eriks famn sig Karin slät
och hem mot kyddan lopp.
På munnen brände kysseu het
och pulsen i galopp
väl hundra slag i hjärtat slag
för varje vingat steg hon tag

v. 6

Att Erik ej ötrogen var
det visste Karin väl
och därför alle söckendar
med livad håg och själ
hon snällt från rock till vävstol gick
att allt till julen ha i skick

v. 7

När veckan äntligen var förbi
och söndagsolen sken
hög hon så glattigt som ett bi
till Fappans åkerren
oh blommor plökade i hast
och bant en färgrik blomsterkrant

v. 8

Med denna oh sin psalmbok gick
hon sedan till Guds hus
och säkert var, att Erik fick
den innan Solens ljus
hann sjunka bakom bergen ner —
och Rauske fick han ändå mer ...

v. 9

Så flydde månader och dagar,
 snart sommarn vete sin Ros
 och vintern Rom och Karin var
 ej mer den enda ros,
 som blommate i Luudeus snår,
 så yppig som i blomlike vår ..

v. 10.

En söndag satt hon hemma själv
 i tjuna drömmar såll
 och speglade sig i den älv,
 som rann förbi dess tjäll.
 Hon satt där än, när modern Rom
 helt röd från Herraus helgedom ..

v. 11

"Min datter", sade modern ömt,
 "jag sörger till dig vär.
 Men Erik haver dig förglömt,
 han har en annan kär.
 Det lystes första gång i dag.
 Att det är sant, försäkrar jag .."

Med tårad blick och blekvad kind
 steg Karin hastigt opp
 och lätt som skogens unga hind
 hon tog ett rysligt hopp
 djupt ner i "älvens kalla våg",
 där hon likt vattensliljan låg...

v. 13.

Om trene veckor Erik for
 till kyrkan med sin brud
 och inför altarnuden svor
 vid alla världars Gud
 att henne uti lust och våd
 med trohet ähka till sin död...

v. 14

Ur tämplet bröllopskaraw steg
 med fröjdefull musik
 allt efter ortens bruk och sed
 men måtte där ett lik,
 Vid kyrkogårdens ^{gröna} ~~stilla~~ port
 det bars till graveus stilla ort...

"Vem är den döda, som vi bär?"
 mig Erik sporde nu.

"Du säkert henne minnas här,
 skön Karin är det ju,
 som döden i förtrivlan fann;
 så svarade en gammal man..."

v. 16.

Blek såsom döden till att se
 och märk som stjärnlös natt
 med hemska ögon stinaude
 hov Erik upp ett skratt
 så vilt som ulvens hessa skrän,
 och lopp från bröllopskaran här..

v. 17

Nu är han båd dag och natt
 i vanvett byggden kring
 med dystert vridna auledrag-
 ej ro på jordens ring
 han har i sina levnadsdar,
 ty falsket han kärlek svurit har...

Men ömt i jordens hända sköt
Skön Karin njuter ro
och sover där en sömn så söt
i gravens lugna bo,
och dit går månen ömsigt mö
ett tårar falla, blommor strö...

+ + +